

Sygn. akt VI Ga 243/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 lipca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Barbara Frankowska

Protokolant: st. sekr. sądowy Małgorzata Zawilo

po rozpoznaniu w dniu 31 lipca 2015 r. w Rzeszowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa: F. (...) R. B., M. D. Sp.j. w B.

przeciwko: M. B.

o **zapłatę**

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego w Rzeszowie V Wydziału Gospodarczego z dnia 14 kwietnia 2015 r., sygn. akt V GC

1631/15

I. **o d d a l a** apelację,

II. **z a s ą d z a** od powoda F. (...) R. B., M. D. Sp.j. w B. na rzecz pozwanej M. B. kwotę 600 zł (sześćset złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt VI Ga 243/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 31 lipca 2015r.

(sporządzone w trybie art. 505¹³ § 2 kpc).

Wyrokiem z dnia 14 kwietnia 2015r. Sąd Rejonowy Sąd Gospodarczy w Rzeszowie oddalił powództwo w sprawie (pkt I) oraz zasądził od powoda F. (...) R. B., M. D. Sp. J. w B. na rzecz pozwanej M. B. kwotę 1.217 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania (pkt II).

Sąd ustalił, że pozwana w ramach prowadzonej działalności gospodarczej zawarła z powodem szereg umów sprzedaży artykułów spożywczych. W oparciu o zamówienie pozwanej powód każdorazowo wystawiał faktury za dostarczone jej towary. Zamówione towary dostarczał pozwanej pracownik powoda. Pozwana odbierając towar dokonywała zapłaty ceny na poczet należności faktur. Pracownik powoda przy wydaniu towarów wystawiał dokument KP, potwierdzający przyjęcie zapłaty od pozwanej. Sąd ustalił, że zobowiązaną do zapłaty była pozwana, a D. B. jedynie pośredniczył w dokonywanych przez nią płatnościach, co uwidocznione było na dokumentach KP (wpisywano w nich czy wpłacał D. B. czy pozwana, oraz kto odbierał towar). Czynności te były podejmowane w zakresie działalności prowadzonej przez pozwaną. Sąd ustalił także, że D. B. nie wskazywał kierowcy powoda, iż płatności mają być zaliczone na poczet

jego zobowiązań. Według ustaleń Sądu powód wbrew woli pozwanej zarachował otrzymane od pozwanej płatności na zobowiązania D. B.. Według Sądu pozwana uregulowała wszystkie należności z tytułu cen sprzedaży powodowi.

Ustalając powyższy stan faktyczny Sąd dał wiarę przedłożonym do sprawy dokumentom oraz zeznaniom świadka D. B. oraz częściowo zeznaniom świadka S. Ł., w zakresie dotyczącym sposobu wydawania KP w związku z dokonywanymi wpłatami, uznając je za wiarygodne. Sąd Rejonowy nie dał wiary zeznaniom świadka S. Ł. na okoliczność każdorazowego wskazywania przez pozwaną i D. B., którego zadłużenia ma dotyczyć dana wpłata dokonywana przez w/w, a także że wpłaty dotyczyły zaległych należności.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd przyjął, że zobowiązanie pozwanej wygasło, albowiem uregulowała ona wszystkie kwoty dochodzone pozwem. Sąd przyjął, że twierdzenia powoda wskazujące na zarachowanie części wpłat na poczet należności związanych z zadłużeniem D. B., zgodnie z intencją wpłacającego nie znalazły potwierdzenia w zeznaniach wymienionego, który przeczył, aby w ramach zapłaty za wystawione przez powoda na rzecz pozwanej faktury VAT, wskazywał że środki pieniężne mają być zaliczone na poczet jego zobowiązań, przeczył także jakoby w ogóle jakiegokolwiek zadłużenie wobec powoda posiadał.

Sąd uznał, że D. B. jedynie pośredniczył w dokonywanych przez pozwaną płatnościach, a powód nie wykazał faktu istnienia zadłużenia D. B. u powoda, a zatem w ocenie Sądu czynienie rozważań co do możliwości zaliczenia wpłat na poczet długów w/w było bezprzedmiotowe.

Sąd oddalił wniosek powoda o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego, jako niemający znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd pominął dowód z przesłuchania stron mając na uwadze jego pomocniczy charakter.

Jako podstawy prawne swojego rozstrzygnięcia Sąd wskazał art. 535 § 1 kc oraz art. 98 § 1 i 3 kpc.

Od powyższego wyroku powód złożył apelację zaskarżając go w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

- naruszenie art. 233 kpc poprzez dokonanie dowolnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego z naruszeniem zasad logiki i doświadczenia życiowego, co doprowadziło do dania wiary zeznaniom D. B. jakoby przy dokonywaniu wpłat na rzecz powoda nie było wskazywane, czy dana wpłata dotyczy jego zadłużenia, czy też zadłużenia pozwanej, a jednocześnie odmówienia wiarygodności zeznaniom świadka S. Ł., iż każdorazowo przy otrzymywaniu wpłaty od pozwanej albo od D. B. było mu wskazywane czy ma ona zostać zarachowana na dług pozwanej czy D. B.;

- naruszenie art. 278 § 1 kpc w zw. z art. 227 kpc poprzez aprioryczne uznanie, iż wnioskowany przez powoda dowód z opinii biegłego będzie nieprzydatny dla rozstrzygnięcia sprawy.

W oparciu o powyższe okoliczności powód wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uwzględnienie powództwa ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji oraz o zasądzenie od pozwanej zwrotu kosztów postępowania.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie oraz o zasądzenie od powoda zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie. Stan faktyczny w niniejszej sprawie był de facto bezsporny. Spór skoncentrował się wokół ustalenia czy dokonywane przez pozwaną wpłaty na rzecz powoda za zakupiony u niego towar były zaliczane na poczet zadłużenia pozwanej czy jej męża D. B.. Sąd Rejonowy w tym zakresie przeprowadził dowody z dokumentów w postaci dokumentów KP, faktur oraz raportów kasowych, a także dowody w postaci zeznań świadka D. B. oraz S. Ł.. Świadek S. Ł. został przesłuchany na okoliczność każdorazowego wskazywania przez pozwaną i D.

B., którego zadłużenia ma dotyczyć dana wpłata dokonywana przez w/w oraz na okoliczność sposobu wydawania KP w związku

z dokonywanymi wpłatami. D. B. został przesłuchany na okoliczność uregulowania przez pozwaną wszystkich zobowiązań w stosunku do powoda, dokonywania płatności za dostarczone towary kierowcy, wystawiania przez kierowcę dowodów KP potwierdzających przyjęcie zapłaty przez pozwaną.

Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez Sąd art. 233 kpc wymaga wykazania, że Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu. Innymi słowy to, że dany dowód (tutaj zeznania w/w świadków) został oceniony przez Sąd niezgodnie z intencją skarżącego, nie oznacza naruszenia art. 233 kpc.

Abstrahując od powyższego należy podkreślić, że zeznania w/w świadków w części dotyczącej na poczet, którego kontrahenta dokonywane były płatności (pозwanej czy jej męża D. B.) są ze sobą sprzeczne. Zeznania te należy traktować jako „słowo przeciwko słowu” (z jednej strony zeznaje pracownik powoda, a z drugiej mąż pozwanej, a zatem oboje są zainteresowani wynikiem procesu). Wobec tak zasadniczych sprzeczności zeznań w powyższym zakresie należy odwołać się do dokumentów. Dokumenty KP (k. 45-52) posługują się określeniami wpłacającego (...), (...), (...). Według zeznań świadka S. Ł. to oznaczało kto wpłacił i w oparciu o to sporządzane były raporty kasowe. Zeznania te jednak nie znajdują z kolei odzwierciedlenia w raportach kasowych, albowiem dla przykładu można powołać dokument KP z dnia 9 października 2012r. (k. 48), w którym wskazano kwotę wpłaty 1.100 zł i dokument ten wystawiony jest na (...), a sporządzony na jego podstawie raport kasowy wskazuje (...) (k. 200). Ponadto kwity KP wystawione na (...) z dnia 20 sierpnia 2012r. (k. 46), 27 sierpnia 2012r. (k. 46), 3 września 2012r. (k. 47) oraz 12 września 2012r. (k. 47) nie są zaliczane w częściach (skoro nazwiska miały znaczenie według świadka S. Ł.). Tylko dwie pierwsze wpłaty na D. B. (k. 195, 196), a dwa kolejne na pozwaną (k. 172, 173).

Przy tak niejednoznacznych zapisach dokumentów KP powód nie zastosował się do art. 451 kc i nie wskazał swoim dłużnikom (pозwanej i jej mężowi) w jaki sposób dokonuje zaliczeń płatności. Nie wskazał dla którego dłużnika i na poczet jakiej faktury zarachował daną wpłatę. Nie zastosował chociażby uzgodnienia sald z każdym z kontrahentów, po to aby jednoznacznie wskazać w jaki sposób zaliczył dokonane płatności i czy jest to zgodne z zaliczeniami jakich dokonali ci kontrahenci.

Na marginesie jedynie należy dodać, że przyjmując twierdzenia powoda, iż dostarczał on towar przez cały czas D. B. z krótkim, bo 1 lub 2 dniowym terminem płatności od połowy kwietnia 2012r. do końca czerwca 2012r. (jedna dostawa w sierpniu) i nie otrzymywał żadnej wpłaty to jest to sprzeczne z zasadami prowadzenia działalności gospodarczej, sprzeczne z logiką i celowością współpracy handlowej. Wciąż trwające zadłużenie, a mimo to stałe dostawy, bez zapłaty – pierwsza wpłata w lipcu 2012r. - przy zadłużeniu przekraczającym 11.000 zł wydaje się mało racjonalne z punktu widzenia prowadzenia działalności gospodarczej w dziedzinie handlu.

Uwzględniając, że pozwana posiada dwa nazwiska (...)

i zaprzeczyła jakoby otrzymywane dokumenty KP dotyczyły zadłużenia D. B. uznać należało, że to na powoda został przerzucony ciężar dowodu (art. 6 kc), że nie otrzymał zapłaty lub że wpłacone kwoty miał prawo zaliczyć na poczet innych zobowiązań. Powyższego powód nie wykazał, a zatem Sąd Rejonowy prawidłowo powództwo oddalił.

Za bezzasadny należy uznać także zarzut apelacji dotyczący naruszenia art. 278 § 1 kpc w zw. z art. 227 kpc. Rację miał Sąd I instancji, iż z uwagi na okoliczności sprawy dowód z opinii biegłego był zbędny dla rozstrzygnięcia sprawy. Nie sposób podzielić argumentacji skarżącego, iż wnioskowany przez niego dowód z opinii biegłego miał na celu wykazanie jak wpłaty były księgowane. Przy tak niewielkiej ilości dostaw objętych przedmiotowym sporem Sąd był w stanie ocenić tą kwestię samodzielnie, bez pomocy biegłego. A samo zaliczanie dokonywanych wpłat ocenić może tylko Sąd, a nie biegły.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd na podstawie art. 385 kpc oddalił apelację powoda jako bezzasadną.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów postępowania apelacyjnego znajduje uzasadnienie w art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. z art. 391 § 1 kpc oraz § 6 pkt. 4 w zw. z § 12 ust. 1 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t. j. Dz. U. z 2013r. poz. 490).